

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. január 28.
(csütörtök)**

Czakó Zoltán

KAPNI VAGY ADNI

Köszöntés igéje: Róma 5,20b-21

De ahol megnövekedett a bűn, ott még bőségesebben kiáradt a kegyelem; hogy amiképpen úrrá lett a bűn a halál által, úgy uralkodjék a kegyelem is az igazsággal az örök életre Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Énekek: 645; 671

Lekció: Efézus 4,7

Alapige: Efézus 4,7

A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.

Imádkozzunk!

Urunk, most imádságban is szeretnénk megvallani, hogy valóban te vagy az élet forrása. Olyan hálásak vagyunk azért, mert te ezt kínálsz is nekünk. Könyörgünk, hogy valóban add azt a vágyat nekünk, hogy tehozzád jöjjünk, tehozzád fussunk, és te legyél az, aki válaszolsz a mi kérdéseinkre.

Bocsáss meg azért nekünk, hogyha máshová futunk, máshol keressük az életünkre a választ. Szeretnénk most ezt is megvallani neked, ezek-től megszabadulni, és csak rád figyelni.

Hálásak vagyunk azért, mert te beszélő Istenünk vagy, te megszólalsz és válaszolsz a kérdéseinkre.

Azért könyörgünk, hogy bármilyen helyzetben is vagyunk most, bárhol is vagyunk lelkileg, bármilyen állapotban is van a szívünk, te legyél az, aki megdöböntesz bennünket, te legyél az, aki szíven ütsz és te legyél az, aki most is közel jössz hozzánk.

Így könyörgünk, Urunk, hogy valóban te légy most az élő víz és te légy az, aki most megszólasz.

Ámen.

Igehirdetés

Nem igazán szoktam a képernyő elé leülni csak azért, hogy valamilyen sportot nézzek, de tudom jól, hogy velem ellentétben vannak olyanok, akik szeretik nézni azt. Mondjuk focit, Forma 1-et – vagy nem is tudom, még milyen sportok léteznek még –, meg szeretnek bizony rangosabb eseményeket is megnézni, mondjuk focival kapcsolatban Eb-t vagy vb-t. Most persze a fociszezon egy kicsit szünetel, ezért talán többen is szomorúak lehetnek. De függetlenül attól, hogy én nem nézem a focit, természetesen, ha a magyar válogatott kijutna a vb-re, akkor valószínűleg azt én is megnézném.

A focival kapcsolatban egyszer egy újságírótól olvastam a következő mondatot: „Huszonkét ember a pályán, akiknek nagyon is szükségük van a pihenésre, és ötvenezer ember a lelátón, akiknek nagyon is szükségük van a mozgásra.”

Az egyik nagy probléma az, hogy évszázadokkal ezelőtt elhitették az emberekkel, hogy az egyháznak is így kell működnie. Van néhány ember, akik fizetést kapnak a szolgálataikért, míg mindenki más ül a pálya szélén és éppen attól függően, mennyire izgalmas a játék, vagy nagyon örülnek annak vagy lefüttyülik azt.

Nagyon sok keresztyén ember képes leélni úgy az életét, hogy semmit sem tett a gyülekezetében. És itt most nem nagy dolgokra kell gondolni, de alapvetően a lelkeséget látom akkor is, amikor egy csendeshét után, mondjuk az éppen aktuális tábort kitakarítjuk. Minden embernek ki van osztva a feladat, ki mit takarít, ki mit tölt fel. És vannak olyanok, akik nem szívesen végzik ezt a munkát, mert amikor a maguk részfeladatát elvégezték, akkor egyszerűen eltűnnek, nehogy megtalálják őket, egy újabb feladattal. Viszont vannak néhányan, akik ha végeznek a maguk feladatával, akkor megkeresik azokat az embereket, akik még épp a munka kellős közepén vannak és megkérdezik tőlük: – Miben segíthetek? A két lelkeség között óriási a különbség. Az egyik azt várja, hogy őt szolgálják ki, a másik pedig annak a lehetőségét keresi mindenkor, hogy mikor tud szolgálni másoknak a javára.

És amikor a testvérek kinyitják a Bibliát, akkor sok helyen azzal fognak találkozni, hogy a krisztuskövető ember mit tegyen vagy hogyan éljen, mit cselekedjen. De ez valójában fakad valamiből, igazából abból, hogy Krisztus már előbb tett valamit. És ez a kettősség folyamatosan megfigyelhető a Szentírásban. Isten többször is mondja ezt felszólításként, hogy tedd ezt

és élj így. De ennek a másik oldalát is elmondja Isten, még hozzá azt, hogy ezt én tettem érted. A legtöbb újszövetségi levél is a következő gondolat-
tal kezdődik: mit tett Krisztus érted. Ha például az Efézusi levelet ol-
vassuk, akkor az 1-3. fejezet ezzel kezdődik: mit tett Krisztus. Vagy a test-
vérek kinyitják a Római levelet, az 1-11. fejezete ugyanerről szól: mit tett
Krisztus. Vagy Galata levél 1-4. fejezetét kinyitják a testvérek, az is erről
szól: amit Krisztus tett értünk

Tehát alapvetően a keresztyénség nem csak arról szól, hogy mi megis-
mertük megváltó Urunkat, hogy inentől kezdve mit kell tennünk, hogyan
kell élnünk. Mert ez inkább arra adott válasz, hogy mit tett Isten értünk,
tehát valójában ez már csak egy válasz valamire. Ez egyébként az evangé-
liumnak a lényege: mit tett Krisztus. Ha pedig az evangéliumot egy szóval
szeretnénk összefoglalni, akkor azt úgy hiszem, nagyon sokan meg is tud-
nánk fogalmazni, ami nem más, mint a kegyelem. „A kegyelem pedig
mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott.” Tehát
a keresztyén életet valójában nem az határozza meg, hogy nekünk mit kell
tennünk, hanem az, hogy mit tett Isten.

Ha pedig ennél a témánál maradunk még egy kicsit, akkor érdemes
azzal tisztában lennünk, hogy a Biblia sokkal többet tud az adásról, mint
valaminek a megszerzéséről. Mert Isten természetéhez tartozik az, hogy ő
ad, ajándékozik. Pál apostol szavain keresztül maradt fenn Jézusnak egy
mondata. Ami a következőképpen hangzik: „*Nagyobb boldogság adni,
mint kapni.*” (ApCsel 20,35). Tehát valójában a kegyelem abban fejező-
dik ki, hogy ad. Ez a kegyelem cselekvése. A kegyelem az evangéliumnak
a szíve és a kegyelem abban mutatkozik meg, hogy ad.

„*A kegyelem pedig mindegyikünknek a Krisztus ajándékának mér-
téke szerint adatott.*” Az itt szereplő „adást” lehet „ajándéknak” is fordí-
tani. Tehát ajándékozott vagy adatott nekünk – ez igazából ugyanazt
jelenti. Adás vagy ajándék – a kegyelemnek a cselekvése ez. Ezért is be-
szélünk kegyelmi ajándékokról, karizmákról, mert a kegyelem mindenkit
megajándékozik. De nem azért, hogy ezt valaki magának használja, hanem
azért, hogy azután mi is adjunk valamit, szolgáljunk a gyülekezetben. Te-
hát a kegyelem ad a megtért embernek lelki ajándékokat, úgy, hogy azt
meg sem érdemli. Ez tehát az evangélium szíve és magja.

De menjünk még ennél is egy kicsit tovább. Ha kegyelemről beszélünk,
akkor talán még jobb meghatározása lenne a következő: önmagamat adom.
Tehát nem annyira valamilyen tárgynak az adását jelenti a kegyelem, ha-
nem azt, hogy önmagamat adom oda. Például a testvérek az utcán talál-
koznak egy hajléktalannal, valószínűleg a hajléktalan nagyon fog örülni
annak, hogyha a reggelinket vagy az ebédünket odaadjuk neki. De szerin-
tem annak még jobban örül, ha leülünk mellé és elkezdünk vele beszél-

getni. Ki vagy? Hogy kerültél ide? Mi történt veled? Hogy tudok segíteni? Nemcsak úgy, hogy odaadom neked az ebédemet, aztán el is megyek, hanem beszélgetek veled. Leülök mellé és perceket vagy ha kell, akár órákat is szánok annak az illetőnek. Önmagamot adom oda. Persze ezt nem sokan szeretik megtenni. Ha leülünk egy ilyen ember mellé, akkor valószínűleg megérezzük a több napja fürdetlen állapotát és ezt nem mindenki tudja elviselni arcerezdülés nélkül. Ha pedig beszélgetünk egy ilyen emberrel, akkor valószínűleg mi is egy idő után ugyanolyan illatúak leszünk. De gondoljanak bele a testvérek, mennyire örül egy ilyen ember annak, hogy valaki beszédbe elegyedik veled, mert senki nem teszi ezt meg veled, mindenki csak elkerüli.

Tehát a kegyelem leginkább abban tud megmutatkozni, hogy önmagamot adom. A kegyelem tette pedig legszebben és leginkább abban mutatkozott meg, hogy Krisztus önmagát adta a kereszten. Tehát ő se egy tárgyat vagy ajándékokat adott nekünk. Ő önmagát adta. Ez a kegyelemnek a legszebb kifejezése: Isten megajándékozott bennünket önmagával. Valaki így is határozta meg a kegyelmet: „Jótétemény valaki iránt, aki az ellenkezőjét érdemelné. Ez elsősorban Isten tette, amely a Golgotán lett nyilvánvaló Krisztus halálában.” A kegyelem azt jelenti, hogy Krisztus önmagát adta értem, érdemtelen bűnösért.

Most ha körbe nézek a testvérek között, nem tudom igazából ki házas és ki nem. De azt kijelenthetjük, hogy az emberek éveken át fáradoznak azon, hogy házastársat találjanak maguknak. Vágyakozunk arra, hogy odaadjuk magunkat valakinek, megosszuk az örömeinket, bánatainkat valakivel. De persze csak úgy nem fogom odaadni magam bárkinek is. Szeretném először megismerni azt a másikat, megszeretni őt és aztán úgy beleadni magam ebbe a kapcsolatba. Ez a keresés pedig sokszor hosszadalmas és fáradságos lehet. A szülőktől talán el is hangzik a fiúk felé a következő bölcs figyelmeztetés: – Bölcsen válogass, jól figyelj oda, hogy kinek adod oda magadat. És egy fiú szívében ahogyan megfogalmazódik a vágy, hogy egy lányt megismerjen, elkezd keresni.

Nagyon érdekes ahogyan valaki egy imádságban Istennel kapcsolatban a következőképpen fogalmazott: „Istenem, ha lenézel rám, akkor csak egy bűnös embert pillanthatsz meg. És mégis mi készített téged arra, hogy önmagadat add értem, hogy kapcsolatba lépj velem?” Ez annyira gyönyörű! Mintha egy házasságról lenne szó.

Emlékszem, középiskolában a fizika tanárnőmre. Egy nagyon szép tanárnő volt. Talán akkor annyi idős lehetett, mint én most. Persze a fiúk a fizika órán az első sorokba ültek és nem a fizika miatt. Tudtuk, hogy házas és kíváncsiak voltunk milyen lehet a férje. Nyilván úgy képzeltük el a férjét, mint a tanárnőt: biztosan valami izmos, macsó ember lehet, aki állan-

dóan sportautóval közlekedik. Érdekes volt, amikor megjelent az iskola előtt a férje. Teljesen az ellenkezője volt annak, amit mi elképzeltünk. Vékony, szemüveges volt és valamilyen lerobbant autóval jött a felesége elé.

Milyen a szeretet? Ilyen. Bármilyen is volt az az illető, ez az én fizika tanárnőm nagyon szerette a férjét. Egyébként többször is említette őt az órán, és ezért is voltunk rá ennyire kíváncsiak. A mi szemünkben a férj egyáltalán nem volt jóvágásúnak mondható, de ilyen a szeretet: bármilyen is az illető, szereti, függetlenül attól...

Mi férfiak valljuk meg őszintén, hogy amikor egymás között beszélünk, és a baráti köreinkben valaki szeretne egy feleséget magának, akkor úgy is fogalmazzuk meg neki, hogy a „saját súlycsoportodban keresgélj.” Ha szép vagy – ha mondható ilyen egy férfira –, akkor a szép lányok között keresgélj. Viszont érdekes volt ilyen fiatalon látni ezt a kontrasztot, hogy a valódi szeretet az nem így gondolkozik.

Gondoljanak most a testvérek Isten szeretetére és kegyelmére. Amikor ránk néz, akkor csak ennyit lát, hogy mennyire csúnyák vagyunk, mennyire nem illünk hozzá, mennyire eltérünk Tőle, de mégis kegyelmes és adja önmagát és kapcsolatba lép velünk. Miért? Mert ez Isten természete, hogy ő önmagát adja. János 3,16 – szerintem nagyon sokan ismerik: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Aztán később a János evangéliumának a 14. fejezetben a következőt olvassuk: *„Aki engem lát, látja az Atyát.”* (14,9). A szeretet és a kegyelem miben fejeződik ki? Abban, hogy Jézus önmagát adta. De kicsoda Jézus? Maga Isten, aki önmagát adja azért, hogy nekünk kapcsolatunk legyen Ővele.

És ez többször is megjelenik a Szentírásban. Nem is olyan régen olvastuk: *„Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.”* (Jn 6,54). Vagy: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”* (Jn 7,37). Jézus önmagát adjam, mint aki az étel, pontosabban önmagával akar megelégtetni bennünket.

Amikor a János 4-ben a bűnös asszonnyal találkozik Jézus ott is vizet akar adni az asszonynak, de nem olyat, amit az asszony elképzelt magában. Jézus ránéz az asszonyra és megmondja neki, hogy öt férje volt és akivel most együtt van az nem a férje, tehát egy bűnös kapcsolatban van, de Jézus olyan vizet akar neki adni, amely örök életre buzó víz forrásává lesz benne és ha ebből iszik soha többé nem fog szomjazni. Ki volt ez a víz? A János 7-ben megtudjuk, hogy maga Jézus! Valójában Jézus egész szolgálata során önmagát adta az embereknek!

Tehát Isten természetéhez hozzátartozik, hogy ő ad és adni akar azért, hogy aztán az ember éljen. Legszebben ezt Pál apostol fejezi ki: *„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére sze-*

génnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9). Ez nagyon gyönyörű! Megint csak arról van szó, hogy Isten adta önmagát azért, hogy ti meggazdagodjatok, mert egyébként mérhetetlenül szegények voltatok.

És végre most jutunk el a legfontosabb részhez, az alkalmazáshoz. És talán azzal egyetértünk, hogy a keresztyénség mintája, képe maga Jézus Krisztus. De ha azt akarjuk, hogy az ismerőseink, barátaink, rokonaink úgy tekintsenek az evangéliumra, mint ami igaz, és azt akarjuk, hogy higgyenek benne, akkor nekünk is úgy kell élnünk. Nagy kérdés azonban az, hogy a körülöttünk lévők mit is látnak valójában. Mert szerintem nagyon sokan úgy tekintenek az egyházra, mint egy lelki bevásárlóközpont: a lényeg az, hogy adjon valamit az egyház. Lelki felüdülést, biztatást, néhány jó gondolatot. De odáig nem jutunk el, hogy esetleg mi adjunk valamit az éhezőknek meg a szomjazóknak. Pedig erre hív bennünket Jézus Krisztus. Azért kegyelmezett, hogy mi is kegyelmezzünk másoknak és azért adott ajándékokat, hogy azzal éljünk mások javára.

Én már több alkalommal is a következő megfogalmazást: – Fontos, hogy a lelki tankot feltöltsük. Értem a kifejezést és azt is teljes mértékben megértem, hogy az ember vágyakozik Krisztus közelségére, de alapvetően több probléma is van ezzel.

Az egyik az, hogy ilyenkor a csendeshetek, csendeshétvégék szerepe az életünkben felértékelődnek, mert ott töltekezünk fel, azután egy fél év múlva, amikor megint lesz egy csendeshét vagy csendeshétvége, akkor megint feltöltődünk. És valahogy a kettő közötti töltekezés nem történik meg, mert valójában elmerülünk a világban, élünk úgy, ahogyan a Krisztus megismerése előtt éltünk.

Olyanok vagyunk, mint az autó, amit talán elég havonta kétszer tele-tankolni vagy még annál is ritkábban. Gondoljanak bele a testvérek milyen az, amikor lelkiekkel is csak havonta kétszer töltekezünk? A keresztyén élet nem évi egy hétről és két hétvégéről szól, hanem az egész életünket meghatározó Jézus Krisztusról, aki elé naponta leborulok imádságban. A valódi Krisztus követés a mindennapjainkban és a kapcsolatainkban mutatkozik meg, amelyek abból táplálkoznak, hogy napi szinten kapcsolatban vagyok megváltó Urammal, aki az életét adta értem.

Egy írótól szertetnék idézni most néhány mondatot: „Ki az én felebarátom? Erre Jézus elmondta az irgalmas samaritánus példázatát. Nemcsak arról beszélt, hogy bánjunk jól mindenkivel, akivel csak találkozunk, akár a mi társadalmi rétegünkhöz tartozik az illető, akár nem, akár beszél a nyelvünket, akár nem, akár olyan a bőrszíne, mint a miénk, akár nem. Mindenkivel úgy kell bánnunk, mint aki csakugyan Isten képmására lett teremtve, és így kell megvalósulni az emberi kapcsolatok szépségének.

Ennek a hozzáállásnak minden szinten működni kell. Összetalálkozom valakivel egy forgóajtónál. Mennyi ideig vagyok a közelében? Talán tíz másodpercig. Jól kell bánnom vele. Piros lámpához közeledünk? Ugyanez a probléma áll elő. Talán soha nem fogjuk újra látni azokat, akik most ott vannak a kereszteződésnél, de észben kell tartanunk, hogy méltósággal rendelkeznek. Amikor pedig rátérünk a hosszabb távú kapcsolatokra, például a munkaadó, munkavállaló kapcsolatára, ott is minden személyt méltósággal kell kezelnünk. A férj-feleség kapcsolatában, a szülő-gyermek kapcsolatában, a politikai vagy gazdasági kapcsolatokban, az élet minden egyes kapcsolatában, akármilyen mértékben is kerülök kapcsolatba egy másik emberrel időnként rövidebb, máskor hosszabb időre. Úgy kell bánnom vele, hogyha elgondolkodik rajta, el tudja mondani: – Nahát, milyen rendes volt velem ez az ember! Mármost, ha Isten felszólít bennünket arra, hogy úgy szeressük felebarátainkat mint önmagunkat, akkor is, ha nem keresztyén, akkor a valóban bibliahívó keresztyének között mennyivel inkább. Tízezerszer jobban jelen kellene lennie a kapcsolatok szépségének, valami olyan gyönyörűségnek, hogy a világ szája tátva maradjon. Mármost, ha Isten erre szólított, akkor nyilván, ha a külső szemlélő ránéz, mondjuk a gyülekezetre, meglássa az emberi kapcsolatok szépségét, merő ellentétben álljon azzal a szörnyű csúfsággal, amit a modern ember művészetben megfest, szobraiban megalkot, a mozikban bemutat, és ahogyan egymással bánik. A modern embernek a gyülekezetekben merész alternatívát kellene látnia ahhoz képest, ahogy ma az emberek néha állatként vagy gépként viszonyulnak egymáshoz. Akkora különbséget kell látniuk, hogy figyeljenek rá, akkora különbséget, hogy az az evangélium ajánlólevele legyen a számukra.” Úgy hiszem, ezért bocsánatot kérhetünk az Úrtól és megvallhatjuk azt, hogy bizony akármilyen kapcsolatba kerültünk is másokkal, sokszor mi magunk is azt néztük, hogy abból hogyan tudunk meggazdagodni. Mindig a magunk javát nézzük.

Egyszer egy nagyon jó barátom viccelődött azzal, hogy ő miért is akar megházasodni: azért, mert akkor jobb lesz anyagilag és több fog jönni a konyhára. Persze mi nevettünk egymást között ezen, de amikor az ember tényleg olyan házasulandókkal találkozik, akiket ez motivál, akkor az ember ledöbben. Amikor a házasság előtt képesek azon összeveszni, hogy a milliókat mire költsék, akkor föl kell tennem azt a kérdést, hogy: – Ember, miért akartok valójában megházasodni? Azért, hogy a másikon keresztül jó legyen nekem? Ez még szörnyűbb akkor, amikor ezt keresztyén emberek életében látom. Amikor keresztyén emberek akarják kihasználni a másikat, ha kell, akár a házasságban is. És ez egy nagyon szomorú állapot, mert sajnos azt látom, hogy sokszor keresztyén ember is mindent megtesz azért, hogy még többet, még többet és még többet szerezzen. Mert nem

az van benne, hogy Isten adott nekem valamit és azt továbbadjam, hanem hogy ezeket a dolgokat, amiket Isten adott, azokat még inkább gyarapítsam. És képtelen észrevenni azokat az embereket, akik ott vannak a gyülekezetben, akik meg azon küszködnek, hogy egyáltalán legyen mit enniük. Szomorú ez az állapot.

Nem is olyan régen beszélgettem egy nyugdíjas lelkésszel. Elmondta azt, hogy hogyan került összetűzésbe régen egy gyülekezeti taggal. Ennek a gyülekezeti tagnak rengeteg vállalkozása volt. Egyik alkalommal el is dicsekedett azzal, hogy milliárdok futnak át a kezén és milyen nyereségesek ezek az év végén. Egyik alkalommal, amikor a gyülekezetnek szüksége volt fűnyíróra, akkor ő intézkedett, de úgy, hogy nem beszélte meg előtte se a gondnokkal, se a lelkésszel. Vett egy fűnyírót, de az olyan drága volt, hogy azt a gyülekezet nem tudta kifizetni. A lelkész és a gondnok megmondta ennek a bácsinak, hogy nem tudják kifizetni a gépet, vigye vissza. Ezen ez az illető annyira fölháborodott, hogy nem volt hajlandó onnantól kezdve szóba állni se a lelkésszel, se a gondnokkal. Így kezdődött el közöttük az ellentét és szomorúan állapította meg ez a lelkész, amikor beszélgettünk, hogy hiába futnak át a kezén milliárdok és hiába nyereséges a cége, képtelen volt akár egy forintot is adakozni a gyülekezetnek.

És most én itt nem azt akarom mondani, hogy mindenki a gyülekezetnek adjon több százezer forintot, csak a lelkeségre szeretnék rámutatni. Isten adott valamit – akár materiális, akár lelki dolgot –, de képtelenek vagyunk azt továbbadni. Ott van egy ember, aki ott küzd anyagiakkal, nem tud mit enni és képtelenek vagyunk adni. Miért? Mert gyűjtögetünk. Mi bújik meg ezek mögött? Hadd mondjam ki: a hitetlenség. Mert képtelenek vagyunk Istenben bízni, és hogyha átadnánk valakinek az anyagi dolgainkat, akkor ugye Istenre kellene teljes mértékben támaszkodnunk, és erre az ember képtelen. Mert ha megtennénk akkor az olyan lenne, mintha egy szék négy lába közül az egyiket kirúgták volna alólunk. De ugye ma sokkal biztosabb egy családnak, egy életnek több lábon állnia. Persze, bízok Istenben és győzködöm is magam ezzel, de ha közben ott vannak a milliók félretéve és ebben látjuk a valódi biztonságunkat, akkor valójában milyen az Istenbe vetett hitünk.

Érdekes módon még az Istennel való kapcsolatunkhoz is úgy viszonyulunk, mint egy adok-kapok viszonyhoz vagy mint egy munkaszerződéshez. Van bizonyos tehetségem, tanultam is ezzel kapcsolatban akár az egyetemen, és nyilván olyan munkahelyet keresek, ahol a tehetségemet, a munkámat jól megfizetik. Nyilván ez egyértelmű, hogyha a munkahelyen nem fizetnek meg, akkor az ember elkezd gondolkozni, hogy ezzel valójában a tehetségemet és a hozzáértésemet nem becsülik meg. Inkább elmegyek egy olyan munkahelyre, ahol megbecsülnek és megfizetnek.

De sokan így gondolkozunk az Istennel kapcsolatunkról is, ti. adok-kapok kapcsolatban vagyunk. Leülök csendességet tartani, időt, energiát fordítok rá és ha nem szólal meg Isten, akkor egy idő után megszólal az adok-kapok viszony: én adtam valamit és az nem térült meg. Isten nem szólalt meg, nem vezetett, nem válaszolt a kérdéseimre, amikor én azokat feltettem. Ebben az állapotban pedig eltelhetett akár már több év is, akkor én is elkezdek valahogyan hozzáállni ehhez a helyzethez.

Kétféleképpen lehet ehhez a helyzethez hozzáállni. Az egyik az, amikor egyszerűen nem foglalkozok lelki dolgokkal. Ha Isten nem szólít meg, akkor egyszerűen már elő sem veszem a Szentírást. Ugye adok-kapok viszony van: a ráfordított idő és energia nem térült meg, akkor én se foglalkozok vele. Ez egy sajnálatos állapot egyébként, aminek általában az lesz a következménye, hogy az ember elmerül világi dolgokban. Nem tagadja azt, hogy Isten létezik, nem tagadja a megváltást sem az ember alapvetően, de egyszerűen elkavarodik a világ dolgaiban.

A másik lehetőség az, amikor Isten nem válaszol, az, amikor a kéréseimmel máshova fordulok. Ez is egy szomorú állapot, mert ilyenkor a Szentírás vagy Istennek a tekintélye nem lesz olyan hatalmas az életemben. A kérdéseimre a választ, megtalálom máshol és azokkal teljes mértékben egyet értek még akkor is, ha teljesen ellentétesek a Szentírással. Ezzel összefüggésben pedig elkezdem az életemet is ehhez. Megint csak nem tagadom azt, hogy Isten létezik vagy meghalt értem, de már nem olyan fontos Istennek a szava és bizonyos kérdésekkel kapcsolatban elkezdek Tőle elfordulni. Bizonyos esetekben ez kis eltérést jelenthet, de bizonyos esetekben óriási eltéréseket. Mind a két állapot nagyon súlyos állapot, amelyek megváltásra szorulnak.

Arra viszont had mutassak rá a testvéreknek, hogy ha ilyen adok-kapok viszony van az Istennel való kapcsolatunkban, akkor lássuk meg mit is adott vagy mivel is ajándékozott meg minket Isten. Olyan mérhetetlen gazdagságot adott, hogy azt el sem tudjuk képzelni. Ha arra vágyakozunk, hogy Isten megszólítson vagy vezessen, ez egy teljesen természetes reakció, de Isten már ennél sokkal többet adott. Ugye beszéltük az elején: önmagát adta.

Én ezt úgy tudom elképzelni, mint azt a királyi háztartást vagy azt a királyi kincstárat, amibe bemegy a király és halmokban ott hever mindenhol az arany, ezüst, drágakő, és a király nincs tisztában azzal, hogy pontosan mennyi a vagyona. Bemegy a kincstárba és elkezd egy kicsit kutakodni, és észreveszi, hogy a birtokában van egy olyan gyémánt, amiről addig nem is tudott. A sok arany és drágakő mellett ezt észre sem vette.

Valahogy így tudom elképzelni a keresztyén életet is: mérhetetlenül gazdagok vagyunk, ezt senki fel nem tudja fogni, egy egész életet rászán-

hatunk ennek a gazdagságnak a kutatására, de valójában akkor sem fogja megérteni teljes mértékben. Amikor a kezünkbe vesszük a Szentírást, akkor azzal fogunk találkozni, hogy Isten mennyire kegyelmes. Amikor ezt elkezdem megismerni, akkor egy másik alkalommal azt veszem észre, hogy még ennél is sokkal.

Ez olyan, mint amikor a szegény ember kap egy bankkártyát, aminek a számláján milliárdok találhatóak. A kártyára valaki még a PIN-kódot ráírta. Ez a szegény ember nem biztos hogy tudja mit is kezdjen ezzel a kártyával és zsebre vágja. Ezután pedig úgy éli továbbra is az életét, mint egy hajléktalan, pedig mérhetetlenül gazdag. Amikor pedig meghal ez az illető és megáll Isten előtt, akkor a következő párbeszéd fog elhangozni: – Uram, miért nem segítettél rajtam? Annyira szegény voltam egész életemben! – Biztos vagy benne? – hangzik majd a válasz. – Vedd elő a farzsebedből a kártyát és nézzük meg, hogy mennyi is volt rajta. Csak egyszerűen nem éltél vele. Be kellett volna helyezni az ATM-be, beütni a PIN-kódot és mérhetetlenül gazdag lettél volna.

Sokszor a keresztyén ember is így éli az életét: mérhetetlenül gazdag, Isten megajándékozta őt mindennel, amire szüksége van a keresztyén életre, de az ember nem él vele. Sokszor elfárad a Krisztus-követésben, fásult lesz, lelkileg kimerült és a következőt fogalmazzuk meg imádságban: – Urunk, olyan szegények vagyunk! Nem adtál semmit. Pedig Ő mindent odaadott, kegyelme az, hogy önmagát adta.

Szeretnék egy igét is bátorításul felolvasni a testvéreknek, amit a 2. korinthisi levélben olvashatunk: *„Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet az Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is.”* (10,13). Mivel dicsekszünk? Azzal, amivel Isten megajándékozott bennünket. És ezzel legyünk tisztában. Mérhetetlenül gazdagok vagyunk. Ne azzal dicsekedjünk, hogy milyen gazdagok vagyunk földi értelemben véve, hanem magával Krisztussal dicsekedjünk, aki mindezt adta. Azzal a Krisztussal, aki kapcsolatba lépett velünk és akivel ma is kapcsolatba lehet lépni, aki önmagát adta, hogy örök életünk legyen.

Ne azt nézzük, hogy mink nincs, hanem azt, hogy mink van. Ne azt nézzük, hogy félig üres a pohár, hanem azt, hogy félig az tele van, mert Krisztus önmagát adta és ezzel is azt akarja nekünk mondani, hogy mérhetetlenül gazdagok vagyunk. Sokkal gazdagabbak vagyunk a világ leggazdagabb emberénél,

„Mi azonban nem mérték nélkül, hanem annak a határnak a mértéke szerint dicsekszünk, amelyet az Isten szabott ki nekünk mértékül, hogy eljussunk hozzátok is.” Ővele dicsekedjünk és órá nézzünk minden helyzetben, magára Jézus Krisztusra, aki önmagát adta.

Imádkozzunk!

Urunk, olyan hálásak vagyunk neked azért, mert te önmagadat adtad. Hálásak azért, mert ez számunkra sokszor olyan felfoghatatlan, megérthetetlen.

Ha magunkra nézünk, bizony az életünk és a szívünk állapota olyan elkéserítő, de olyan nagy kegyelem az, hogy te mégis kapcsolatba léptél velünk. Annyira hálásak vagyunk ezért! Hálásak vagyunk azért, mert kiemeltél bennünket a világból.

Köszönjük a te bátorításodat azzal kapcsolatban, hogy ne visszaéljünk a kegyelmeddel, hanem éljünk azzal. Add, hogy lássuk meg a mellettünk lévő embereket, azokat, akik küszködnek, szenvednek, és tudjunk nekik rád mutatni. Óvj bennünket a semmittevő keresztyén élettől.

Hálásak vagyunk azért, mert te kegyelmi ajándékokkal is megáldottál bennünket. Köszönjük ezeket, hogy ezekkel is lehetőségük van élni, könyörgünk mutasd meg azt is, hogy hol tudjuk ezeket a gyülekezetben használni. Köszönjük, ha csak egy tálentumot is adtál nekünk, de kérünk azért, hogy ezt ne elássuk, hanem használjuk a te javadra.

Nagy kegyelem az, hogyha rajtunk keresztül valaki megérti az evangéliumot és még nagyobb kegyelem az, hogyha valakit rajtunk keresztül szólítasz meg. Add, hogy ez legyen valóság is a számunkra.

Könyörgünk így a szenvedőkért, könyörgünk a betegekért, őket is te erősítsd mind lelkileg és mind testileg.

Könyörgünk a lelkileg fásultakért, bátorítsd őket, hogy milyen gazdagok most már tebenned. Valóban, sok mindenben el tudunk szomorodni, sok mindenre tudunk tekinteni, de azért könyörgünk, hogy tégedet vegyünk észre legelőször, a te kegyelmedet, a te személyedet, és azt, hogy mit adtál. Olyan hálásak vagyunk ezekért is. Könyörgünk azért, Urunk, hogy tudjunk hálátelt szívvel leborulni előtted, köszönetet mondani mind-ezekért.

És könyörgünk azért, hogy a mostani személyes csendességünkben is te hallgass meg minket.

Ámen.

671

Od'adtam életem

(809)

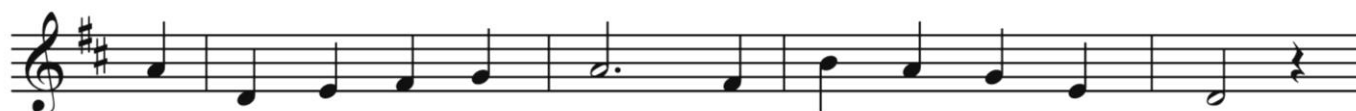
✂ Havergal, Frances R. (1836-1879)

♪ Hopkins, Edward J. (1818-1901)

✂ Thaly Loránt (1874-1940)

Od' - ad - tam é - le - tem, Ki - on - tám vé - rem én,

Is - tent bé - kí - te - ni Ja - vad - ra ezt te - vém,

Od' - ad - tam é - le - tem, Mit adsz te én - ne - kem?

2. Örök fényből jövék,
Elhagyva trónomat,
Mint szolga szenvedék
Gúny s megvetés alatt.
Mind érted tettem ezt,
S te értem mit teszel?

3. Hordoztam a tövist,
Kín s gondnak martalék,
Kiittam a kehelyt,
Halálig hű valék.
Teérted tűrtem el,
Mit túrsz te értem el?

4. Nos, felkínálva ma
Bűnid bocsánatát,
Üdvöt s békét neked
Örök kegyelmem ad.
Mindezt adom neked:
Add nékem szívedet!